

De Wonderen van het gebed van de Maggid

In de dagen van de Maggid ontbrak het niet aan Chassidische muziek. De voorafgaande generaties hadden een overvloed aan melodieën nagelaten en ook de hoven van oostelijk en westelijk Galicië droegen samen met die van Hongarije en Polen bij aan deze overvloed. Waarom de Maggid toen terugviel op de Poolse melodieën is niet bekend. Toch wist hij de zuiverheid van de traditionele melodieën te bewaren, opdat zij niet te zeer zouden worden beïnvloed door die uit andere streken.

De Maggid was niet alleen uitzonderlijk in verborgen en open leringen, maar ook als de afgezant van de gemeente die voor de ark staande de gebeden leidt en in staat is om gebed en muziek te vertalen in een lied dat zich verenigt met de Eeuwige. Allen die ooit de Maggid voor de ark hadden horen bidden, waren zo door de kracht van zijn zingen overweldigd, dat ze hem altijd bleven bezoeken om zich te warmen aan het licht van zijn gebed. Zelfs de meest fervente tegenstanders van het Chassidisme verzoenden zich met de Maggid zodra ze hem hadden horen uitbarsten in gezang. Veel uitmuntende geleerden werden zo enthousiaste Chassidiem of zij steunden op zijn minst de beweging vanuit het kamp van de Misnagediem.

De Maggid had de gewoonte om de gebeden op sjabbes te leiden. Speciaal op de vrijdagavond placht hij de dienst langer te maken om met vurigheid en devotie, vreugde en vervoering te bidden, totdat hij alle besef van zichzelf had uitgewist. De ontvangst van Koningin Sjabbat was voor hem geen kleinigheid en hij ging op weg om haar dansend en zingend te begroeten.

Hij reciteerde de verzen tot aan het Lecha Dodi vloeiend alsof de kanalen van overvloed en rijkdom open waren en leven uitstortten- alsof ze dauw op de gemeenschap neerlegden. Zijn vurigheid nam van vers tot vers toe, de kracht van zijn dichtbijzijn werd sterker, zijn stem krachtiger- zoetgevooid, aangenaam, de zielen van de gemeente verkwikkend. Als de Maggid dan bij het Lecha Dodi aangekomen was, opende hij de sluizen van de bron van vreugde en stortte hij bekers van gejubel op iedereen in de ruimte leeg, en allen werden in een oceaan van vreugde ondergedompeld.

Hij zong het Lecha Dodi als een freilachs en de gemeente viel in tot zelfs de muren leken mee te zingen. In het begin koos hij bekende wijsjes zodat de gehele gemeenschap hem kon begeleiden. Chassidiem zeggen dat het onder de tsaddikiem algemeen bekend was dat het lied van de Maggid opsteeg tot de Zegentron en vreugde aanwakkerde bij de hemelse gastheren en vele tsaddikiem uit zijn tijd kwamen van ver en dichtbij om naar zijn sjabbesgebed te luisteren.

Uit: M.Sh.Geshuri, The heads of the house of Kozenice